

BALKANS AGAINST THE MACHINE

(η μάχη της Σρεμπρένιτσα, 1992 - 1995)

*για τη συγγραφή του παρόντος χρησιμοποιήθηκαν τα:
"Σρεμπρένιτσα - το μεγαλύτερο έγκλημα του
"πολιτισμένου κόσμου" στην Ευρώπη, μετά το δεύτερο
παγκόσμιο πόλεμο" της ομάδας Carthago (1999),
περιοδικό Midnight Rebel #14 (7/05) καθώς και ένα
χρονολόγιο που είχε μοιραστεί σε μια λίγο διαφορετική
εκδήλωση κάπου στην Αθήνα 3 καλοκαίρια πίσω.

Η εφημερίδα "Το Έθνος" καμαρώνει. Στη φωτογραφία έλληνες παραστρατιωτικοί δίπλα στον εγκληματία Κάρατζιτς.

Η Βοσνία ήταν ένα περίεργο μέρος για τα δεδομένα της Ευρώπης. Μια κατά πλειοψηφία μουσουλμανική περιοχή, στην οποία χριστιανοί (και των δύο δογμάτων) ή άθεοι δεν θεωρούνταν πολίτες δεύτερης κατηγορίας (όπως συμβαίνει για τους μουσουλμάνους στις αντίστοιχες χριστιανικές) αλλήλα αντίθετα συνυπήρχαν αρμονικά για πάνω από 500 χρόνια. Μια πολυεθνική κοινότητα με μεγάλο ποσοστό διαθηρσκειυτικών γάμων, η οποία μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας θα γινόταν το πρώτο κράτος με μουσουλμανικό θρήσκειυμα και αντίστοιχη πολιτική διοίκηση στην Ευρώπη. Ένα κράτος που θα ήταν πολύ πιο φιλελεύθερο (όπως ήταν και όλα τα προηγούμενα χρόνια) από οποιαδήποτε Γερμανία ή Αγγλία και πολύ λιγότερο "μουσουλμανικό" από κάθε "καθολική" Ιταλία και κάθε "ορθόδοξη" ελλήδα. Αλλήλα θα το έχετε παρατηρήσει: ο "πρώτος κόσμος" θέλει τους μουσουλμάνους στον πάτο. Γιατί οι μουσουλμάνοι (πρέπει να) είναι "ανορθολογικοί", "φονταμενταλιστές" και "τρομοκράτες". Και μια προοδευτική μουσουλμανική και πολυεθνική κοινότητα στην καρδιά της ευρώπης θα του χάλιγε το παραμύθι. Η Βοσνία έπρεπε να εξαφανιστεί... (Και κάτι ακόμα: στα βαλκάνια κυκλοφορεί μια παροιμία που λέει πως, κάθε φορά που στον ορίζοντα υπάρχει φωτιά και καπνός, αργά ή γρήγορα θα ξεπροβάλλει από μέσα του ένα άλογο. Ένας ελληνικός δούρειος ίππος).

Γενάρης '91. Η Γιουγκοσλαβία διαλύεται. Και στο Βελιγράδι, ο πρόεδρος της Σερβίας Μιλόσεβιτς ξεκαθαρίζει στους πρέσβεις των κρατών της ΕΟΚ: όλες οι περιοχές της Κροατίας, του Μαυροβουνίου και της Βοσνίας Ερζεγοβίνης που κατοικούνται από Σέρβους θα παραμείνουν τμήματα της νέας Γιουγκοσλαβίας (αν και για τη Μακεδονία, πάλη, "το συζήταγε"). Αυτό που ο πρόεδρος Μιλόσεβιτς ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε ήταν το εξής: το Γιουγκοσλαβικό έδαφος θα καθαριστεί "εθνικά" από τις πολυπολιτισμικές ανωμαλίες πάση θυσία (των άλλων). Οι Σέρβοι δε θα χάσουν χρόνο. Τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς εξαπολύουν επίθεση εναντίον της Κροατίας η οποία έχει ήδη κηρύξει την ανεξαρτησία της (τον ίδιο δρόμο που θ' ακολουθήσει και η Γιουγκοσλαβική δημοκρατία της Μακεδονίας δύο μήνες αργότερα). Το Μάρτη, μόλις, του '92 - και με το σέρβικο στρατό να έχει καταλάβει πάνω απ' το 30% του κροατικού εδάφους - η "διεθνής κοινότητα" θα σφυρίξει τη λήξη του πρώτου ημιχρόνου, με τις "ειρηνευτικές" δυνάμεις του ΟΗΕ να πιάνουν τα πόστα τους στα νέα σερβοκροατικά σύνορα. Ενώ στα τέλη του ίδιου μήνα, ο τακτικός σέρβικος στρατός (συνοδεία παραστρατιωτικών συμμοριών), θ' αρχίσει τις επιθέσεις του σε βοσνιακά χωριά που κατοικούνται και από Σέρβους, δολοφονώντας εκατοντάδες μουσουλμάνους. Χωρίς φυσικά να είναι ή να αισθάνεται μόνος - ας κάνουμε μια παρένθεση για να δούμε το γιατί.

Η απάντηση είναι πως κάποια χιλιόμετρα νοτιότερα οι κανίβαλοι είχαν, ήδη, στήσει το δικό τους χορό στο ρυθμό του "η Μακεδονία είναι ελληνική". Στα θρηλικά, πλέον (για κάθε φασίστα που σέβεται τον εαυτό του) "εθνικά" συλλληθητήρια που ξεκίνησαν απ' τη Θεσσαλονίκη, σύσσωμος ο εθνικός κορμός (απ' τη Χρυσή Αυγή μέχρι το Συνασπισμό και απ' τον θεματοφύλακα της soft πορνογραφίας Πέτρο Κωστόπουλο μέχρι τον τελευταίο μικροαστό) βροντοφωνάζει: "η ήυση είναι μία - σύνορα με τη Σερβία". Η θεωρία του "μουσουλμανικού τόξου" που απλώνεται στα Βαλκάνια υπό τη διεύθυνση του τουρκικού κράτους "απειλώντας το ελληνικό έθνος και την ορθοδοξία" εξαπλώνεται σα λάιλαπα. Οι έλληνες πουλάνε τρέλα και πετυχαίνουν το ακατόρθωτο: συνδέουν τα επιθετικά τους σχέδια εναντίον μιας περιοχής κατά πλειοψηφία χριστιανικής (του κράτους της Μακεδονίας) με τις σφαγές μουσουλμάνων απ' τους ορθόδοξους αδερφούς σέρβους στη Βοσνία. "Αν όλα πάνε καλά" σκέφτονται οι έλληνες "η Βοσνία θα εκκαθαριστεί

και η Μακεδονία θα μοιραστεί μεταξύ ελλήδας και σερβίας". Κλείνει η παρένθεση.

Το πρωί της 5ης Απριλίου του '92, οι σερβοφασιστικές συμμορίες θα εισβάλλουν στην πρωτεύουσα της Βοσνίας και πολυεθνική κοινότητα του Σεράγεβο. Χιλιάδες κάτοικοι της πόλης - μουσουλμάνοι, σέρβοι, κροάτες, Γιουγκοσλαβί, εβραίοι - διαδηλώνουν την οργή τους ενάντια στην εθνική διαίρεση που δρομολογεί δια της βίας ο σέρβικος εθνικισμός και κατευθύνονται στην αστυνομική ακαδημία που έχει, ήδη, καταληφθεί απ' τους εισβολείς. Οι φασίστες του Μιλόσεβιτς χτυπάνε και 6 αντιεθνικιστές διαδηλωτές πέφτουν νεκροί. Από εδώ και πέρα τα Βαλκάνια δε θα είναι ποτέ τα ίδια με τη Βοσνία να μετατρέπεται σ' ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης... 12 μέρες αργότερα, οι φασίστες φτάνουν στη Σρεμπρένιτσα, μια πόλη 37.000 ψυχών εκ των οποίων το 73% είναι Βόσνιοι, το 25% Σερβοβόσνιοι και το 2% Γιουγκοσλαβί. Αν και οι χιλιάδες κάτοικοί της, την είχαν εγκαταλείψει λίγες ώρες πριν, η αντίσταση στη Σρεμπρένιτσα δε θα πεθάνει πριν, ακόμα, γεννηθεί.

Στις 18 Μαΐου οι αντάρτες της πόλης που είχαν οργανωθεί υπό την καθοδήγηση του 26χρονου, τότε, Νάσερ Όριτς στήνουν ενέδρα σε φάλαγγα αυτοκινήτων που κινούνταν σε δρόμο έξω απ' τη Σρεμπρένιτσα. Εικοσιοχτώ φασίστες πέφτουν νεκροί ανάμεσά τους και ο Γκόραν Ζέκιτς, επικεφαλής της δύναμης κατοχής της Σρεμπρένιτσα - εξέλιξη που έδωσε στους αντάρτες τη δυνατότητα να επιστρέψουν θριαμβευτικά στα σπίτια τους. Ωστόσο, η ανακατελιημένη πόλη δε αποτελούσε γι' αυτούς τίποτα περισσότερο από μια περικυκλωμένη κουκίδα στην οποία τρόφιμα, φάρμακα και πολεμοφόδια στέρευαν μέρα με τη μέρα. Μέχρι το Γενάρη του '93 οι προσπάθειές τους ν' απωθήσουν το σέρβικο στρατό πετυχαίνουν προσωρινά χωρίς όμως να καταφέρουν το ζητούμενο: την τελική ένωση με την υπόλοιπη Βοσνία. Μια αναφορά υπηρεσιών του ΟΗΕ με ημερομηνία 19/2/93 περιέγραφε την κατάσταση ως εξής: "Δεν υπάρχει φαγητό με την έννοια που ξέρουμε. Όσοι καταφέρνουν να επιβιώσουν τρώνε άχυρα σταριού και ρίζες. Οι τραυματίες μεταφέρονται στο νοσοκομείο όπου πεθαίνουν ακόμα και από απηούς τραυματισμούς επειδή δεν υπάρχει υλικό περίθαλψης". Οι σέρβοι θα πιάσουν ακόμα περισσότερο με μπροστάρηδες τους φασίστες στρατηγούς Κάρατζιτς και Μλάντιτς. Σε μια υποτιθέμενη παράκρουση "ανθρωπισμού" θα "επιτρέψουν" σε χιλιάδες φυγάδες απ' τις γύρω περιοχές να συρρεύσουν στην ήδη λιμοκτονούσα πόλη. Πάνω από 60.000 άνθρωποι μαζεύονται στην περιοχή σα τα ποντίκια στη φάκα

Μάρτης του '93. Ο γάλλος στρατηγός Μοριγιόν, επικεφαλής της ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ βρίσκεται σε διαρκή απευθείας επικοινωνία με το Μλάντιτς κάνοντας "πλάτες" στους σέρβους για λογαριασμό ολόκληρου του πρώτου κόσμου. Κι ενώ η Σρεμπρένιτσα αργοπεθαίνει, ο Μοριγιόν προσπαθεί να ξεκαρφώσει τους φασίστες: ενόψει της "ανθρωπιστικής τραγωδίας" που "θα μπορούσε να ξετυλιχτεί στη Σρεμπρένιτσα αν η διεθνής κοινότητα δεν προλάβει" ανακοινώνει πως θα επισκεφτεί την πόλη για να επιθεωρήσει την κατάσταση αυτοπροσώπως. Στις 11 του ίδιου μήνα και κατόπιν υπόσχεσης του Μλάντιτς πως θα κηρύξει ολιγόωρη κατάπαυση του πυρός, ο Μοριγιόν εισέρχεται στην πόλη συνοδεία 3 φορτηγών γεμάτων με τρόφιμα. Αποστολή του ήταν να πείσει τον Όριτς και τους επικεφα-

Ομάδα ελλήνων παραστρατιωτικών σε ένα διάλειμμα του βοσνιακού μακελειού. Ο τρίτος απ' τα δεξιά είναι ο Κουσουμβρής, αδερφός του τότε νο 2 της Χρυσής Αυγής. Bastards united... (για περισσότερες πληροφορίες δες και τεύχος 8)

Ανασκαφή ομαδικού τάφου δολοφονημένων στη Σρεμπρένιτσα.

"Αφού δεν είναι εβραίοι αηλιά μουσουλημάνοι, ποιά είναι το πρόβλημα;" Στρατόπεδο συγκέντρωσης στη περιοχή Manjaka.

των μουσουλημάνων να παραδοθούν με το καλό. Όμως, μετά το τέλος των συνομιλιών κι ενώ ετοιμαζόταν να γυρίσει στο Ζάγκρεμπ εκατοντάδες γυναίκες και παιδιά θα περικυκλώσουν το τζιπ του κρατώντας τον όμηρο. Αποκλεισμένος από κάθε εναλλακτική, ο γάλλος στρατηγός θα ανακοινώσει μια μέρα μετά πως "η Σρεμπρένιτσα θα παραμείνει σε μουσουλημανικά χέρια" και πως "από εκείνη τη στιγμή τελεί υπό την προστασία του ΟΗΕ". Όπως, βέβαια, γίνεται εύκολα αντιληπτό κανένας ευρωπαίος ή αμερικανός εταίρος δεν ήταν διατεθειμένος να στηρίξει μια τέτοια απόφαση. Και γι' αυτό η διπλωματική αντίδραση του συμβουλίου ασφαλείας των ηνωμένων εθνών θα είναι άμεση. Μη μπορώντας ν' ακυρώσει κατευθείαν την ανεπιθύμητη δέσμευση του Μοριγιόν για "προστασία" της Σρεμπρένιτσα εκδίδει την απόφαση 819 σύμφωνα με την οποία η πόλη χαρακτηρίζεται ως "ασφαλής περιοχή".

Επρόκειτο, φυσικά, για παιχνίδι με τις λέξεις - αν και εκείνη την εποχή δεν έγινε αντιληπτό ως τέτοιο. Και αυτό γιατί η Σρεμπρένιτσα δεν είχε ανακηρυχτεί "ασφαλής καταφύγιο" που ήταν ένα διεθνώς κατοχυρωμένο είδος προστασίας αμάχων αλλά "ασφαλής περιοχή". Το ίδιο θα κάνει 3 βδομάδες αργότερα με την Τούζλα, το Γκόραντζε, τη Ζέπα και τη Μπίχατς. Αν μη τι άλλο, οι οπέντες έδειχναν ενθουσιασμένοι με τον νέο αυτό όρο. Όσοι, όμως, έκαναν το λάθος να πιστέψουν έστω και πρόσκαιρα στις καλές προθέσεις τους έμελλε να προσγειωθούν απότομα λίγους μήνες αργότερα. Στις 4 του Ιούνη, με την απόφαση 836 ο οπεν ξεκαθαρίζει την έννοια της "ασφαλούς περιοχής": **οι κυανόκρανοι στρατιώτες που βρίσκονται στους θύλακες αυτούς θα έχουν σαν αποστολή να αποθαρρύνουν τις σέρβικες επιθέσεις με την παρουσία τους και μόνο! Αν τώρα οι σερβοφασίστες επέμεναν, τότε θ' ανακατευόταν και η αεροπορική δύναμη του ΝΑΤΟ όχι όμως για να προστατέψει τους πρόσφυγες αλλά τους... κυανόκρανους!!!**

Για τους 60.000 πολιορκημένους της Σρεμπρένιτσα, τα επόμενα δύο χρόνια θα κυλήσουν μέσα στην απόλυτη ανέχεια. Χωρίς ηλεκτρικό ή νερό και το αποχετευτικό δίκτυο κατεστραμμένο, με τους βομβαρδισμούς απ' τα πυροβόλα των σέρβων (που είχαν διατηρήσει τις θέσεις τους στους γύρω λόφους) να συνεχίζονται σποραδικότερα αλλά εξίσου σαστιστικά, την ύπαρξη φαγητού να εξαρτάται καθαρά απ' την ελεημοσύνη του οπεν και το 70% των πολεμοφοδίων που προοριζόνταν για τους αντάρτες να μη φτάνουν ποτέ στον προορισμό τους λόγω Μιθάντιτς, το τέλος ήταν κοντά. Την **άνοιξη του '95**, οι σέρβιοι (αλλά και οι κροάτες) αποφασίζουν πως η ώρα της τελικής εκκαθάρισης στη Βοσνία είχε φτάσει. Οι βομβαρδισμοί των "ασφαλών περιοχών" ανεβάζουν στροφές την ίδια στιγμή που οι "παρατηρητές" του οπεν δηλώνουν αδυναμία να προσδιορίσουν ποιοι είναι αυτοί που χτυπάνε τους αμάχους. **Οι φήμες ότι οι μουσουλημάνοι σκοτώνουν τους δικούς τους για να προκαλέσουν το ενδιαφέρον της Ευρώπης** (που πάντως δε μασάει από τέτοια κόλπα αλλά και που οι "ισλαμιστές τρομοκράτες" είναι εντελώς ηλίθιοι για να τα ξέρουν αυτά) **γίνονται διεθνώς δεκτές.** Στην Ελλάδα κάπως περισσότερο.

Τον Ιούνη θα έρθει και η στιγμή της Σρεμπρένιτσα Με την αμέριστη συμπαράσταση της "διεθνούς κοινότητας" και τη "δύναμη προστασίας" του οπεν να μη χαλαρίζει ούτε μισή σφαίρα, οι άντρες του Μιθάντιτς ξε-

κ1 -
 νούν την επιχείρηση κατάληψης της πόλης. Με την άμυνα των μουσουλημάνων ανταρτών να είναι απειθιστικά μόνη, στις 13 του επόμενου μήνα οι σερβοφασίστες θα καταφέρουν τελικά να καταλάβουν την περιοχή αυτή που αποτελούσε το τελευταίο προπύργιο του αντιεθνικισμού σε ολόκληρη την Ευρώπη. Τα υπόλοιπα από εκείνο το σημείο κι έπειτα, ήταν ζήτημα "διπλωματικών διαπραγματεύσεων". Το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου, στην αμερικάνικη βάση του Ντέιτον και υπό αμερικάνικη επίβλεψη οι πρόεδροι Μιθόσεβιτς, Τούζμαν (Κροατία) και Ιζετμπέκοβιτς (Βοσνία) επικυρώνουν τη νίκη Σερβίας και Κροατίας. Οι σέρβιοι που μέχρι το '92 αποτελούσαν το 31% του βοσνιακού πληθυσμού παίρνουν "εθνικά καθαρό" το 49% του αντίστοιχου εδάφους (της Σρεμπρένιτσα συμπεριλαμβανομένης) και οι κροάτες που αποτελούσαν το πληθυσμιακό 17% παίρνουν το εδαφικό 26%. Οι μουσουλημάνοι, το 44% του πληθυσμού πριν την εθνική εκκαθάριση, θα πάρουν μόλις το 25%... Παρά της μαρτυρίες επιζήσαντων απ' τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα και τις αποκαλύψεις λίγων δημοσιογράφων, η "διεθνής κοινότητα" παραχωρεί ένα χειμώνα στους φασίστες να κρύψουν τα ίχνη του εγκλήματος. Σε μια μεγάλη επιχείρηση που κρατάει μήνες ξεθάβονται πτώματα από ομαδικούς τάφους και μεταφέρονται σε άγνωστους προορισμούς. Καθαρές δουλειές...

329.000 υπολογίζονται οι νεκροί και οι αγνοούμενοι απ' το 3χρονο μακελειό στη Βοσνία (ενώ οι γυναίκες που είχαν την "τύχη" να βιαστούν απ' τους φασίστες αλλά να μην πεθάνουν, δε χώρεσαν ποτέ σε κανένα υπολογισμό). **Οι 218.000 ήταν μουσουλημάνοι.** Η εθνοκάθαρση εναντίον τους είχε ως φυσικούς αουτουργούς (κυρίως) τις σέρβικες συμμορίες και τους μισθοφόρους τους και φυσικούς συμπαραστάτες τα επιτελεία μιας σειράς "πολιτισμένων" κοινωνιών: της γαλλικής, της αγγλικής, της ρωσικής, της αμερικάνικης, της ολλανδικής... Το σημαντικότερο όμως είναι πως οι σερβοφασίστες είχαν κάθε είδους υποστήριξη και από ακόμα μία μπάντα. Απ' τον ανερχόμενο νταβατζή των βαλκανίων: τους έλληνες. Κρατήστε το στο μυαλό σας αυτό για την επόμενη φορά που θ' ακούσετε πως "τα βαλκάνια καίγονται". Μπορεί να πεταχτεί απ' το πουθενά κανένα άλλογο...